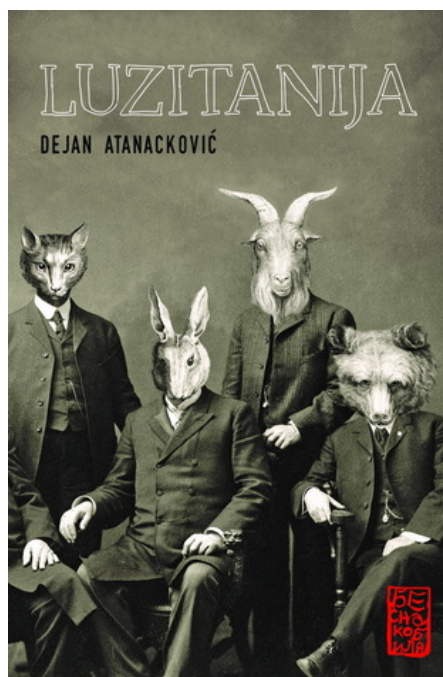




Luzitanija

Dejan Atanacković

Download now

Read Online ➔

Luzitanija

Dejan Atanackovi?

Luzitanija Dejan Atanackovi?

"Dejan Atanackovi? strpljivo gradi radnju i vodi ?itaoce kroz kompleksne hodnike imaginacije. Saramagovskom naracijom ukršta likove i doga?aje, i svakom stranicom dokazuje da iznena?enjima nema kraja. Maestralno barataju?i apsurdom, stvara svet inverzije normalnosti. Luzitanija je roman o uto?ištu, gde svako može na?i svoje mesto i smisao. " - Nikola Dragomirovi?

„Pacijenti su se utrivali ko ?e najpre toj re?i smisliti zna?enje, jer, kako raskošna mašta umno obolelih nalaže, ništa u životu ne može da bude samo jedna stvar, a da istovremeno ne bude još stotinu drugih. I ako bi nekom palo na pamet da tih poslednjih dana septembra 1915, neposredno pre po?etka bombardovanja, u bolnici sprovede anketu sa pitanjem: šta je Luzitanija?, odgovora bi bilo koliko stanovnika ove ustanove zajedno. Za neke je to bila reka, za druge drvo, tre?i su je smatrali naslovom neke anti?ke komedije, ?etvrti retkom boleš?u. Neko ju je smatrao ženom, neko pticom, a bilo je i mišljenja da je re? o najdaljem kutku hiperborejske zemlje. Ta?nije, svako je, bez sumnje, znao da je Luzitanija jedna ogromna potonula barka, ali je ujedno svakom bilo jasno da ta barka, na mra?nom morskom dnu, daleko od pogleda, sada u sebi nosi tu neobi?nu mogu?nost da bude bilo šta.“

Tim Besne kobile vam nudi i svoj odgovor: Luzitanija je sada, pre svega, sjajan roman prvenac Dejana Atanackovi?a koji nam je istinska ?ast da objavimo, pa se može re?i da njegovim objavljivanjem želimo i sebi da postavimo kriterijum vrednosti svih budu?ih proznih dela koja ?emo objaviti.

Odlomak na ovom linku: <https://www.scribd.com/document/34129...>

Luzitanija Details

Date : Published April 1st 2017 by Besna kobila

ISBN :

Author : Dejan Atanackovi?

Format : Paperback 214 pages

Genre : Historical, Historical Fiction, Fiction

 [Download Luzitanija ...pdf](#)

 [Read Online Luzitanija ...pdf](#)

Download and Read Free Online Luzitanija Dejan Atanackovi?

From Reader Review Luzitanija for online ebook

StefanP says

Naša država, Luzitanija, možda će i sama potonuti u moru besmisla, ali do tada će nastaviti da istrajava i napreduje na temeljima svoje beskorisnosti.

Ova priča je satkana od kontradiktornosti. Ta kontradiktornost je najbolje oslikana u tome što se "ludaci" moraju braniti od ovih "zdravih". Po principu dvojbenosti dobra i zla, tako je ovdje povučena paralela između ludosti i gluposti. Ludost kao jedna stigma, produhovljena kategorija i glupost kao sveprožimajuća tradicija masovnog uništenja i umnožavanja smrti.

Atanacković je nesumnjivo elokventan i izražava jednu gipkoću slobodne misli. Luzitanija je za ludake (samotnjake) jedno utočište, pa i vrsta katarze dok bi za ove zdrave u zdravom svijetu bila jedna ista distopija, jedno posrnuće. Roman izmamljuje radoznalost, poigravanje mislima i stvara jedan oreol vedrog duha. Na momente je i pežina, mračna i hladna ispunjena nekim mističnim (ni na javi ni u snu) prizorom.

Daniel Leverquin says

Zanimljiva priča o sivilu jednog vremena, gde su ludaci u stvari bili jedini normalni ili da pratim nit autora jedni od retkih da nisu glupi. Atanacković suptilno odvaja, razlučuje pojam ludosti od gluposti koja se dešava van Luzitanije, te države-ludnice kojom je naslovljen roman. Verovatno rat je i odgovor na pitanje koje pisac postavlja negde na početku kroz predstavu pacijenata - Šta je protivno razumu, a šta se ludilom ne da opravdati.

Kroz roman se provlači više raznih tema, od uzroka i nastanka Prvog svetskog rata, do objašnjenja psihičkih oboljenja i različitih načina lečenja. Saznaćemo stanje u Kraljevini Srbiji u više različitih perioda uz ironične opaske pisca, koje najčešće stoje.

Nadrealni elementi koji prožimaju priču daju joj posebnu boju i očevidan je uticaj Kerolove Alise u zemlji čuda. Takođe mešanje životinjskog i ljudskog stvara posebnu atmosferu grotesknosti i otkrivanja skrivenih delova čovekove prirode.

Knjiga je kompleksna, dosta dokumentarne i epistolarne forme i ukrštanja sudbina likova oko jedne institucije, koja je iako ludnica, paradoksalno, sadrži najviše zdravog razuma u odnosu na okolnosti i okruženje.

Mladen says

Jednom rečju: savršeno.

U više reči: ovo je kao da se Borhes reinkarnirao u Pinčona koji je pod uticajem Džefa Nuna a ne liči ni na jednog od njih.

Anastasja Kostic says

Luzitanija brod ludaka koji su dali svoje živote prepustili se mašini veruju?i u jedan napredak ?ove?anstva koji donose nove tehnologije i sad ova alegorija može biti jedna država , jedan brod , jedan rat ili ceo svet kako vam drago. Jako zanimljiva knjiga jedva ?ekam da je ponovo pro?itam.

Marko Vasi? says

Roman koji zahteva specifi?nu spremnost ?itaoca i minimum prethodnog znanja o onome što se pripoveda. Probao sam da ga, bez ovih premisa, dovršim, ali to mi je uspelo tek iz drugog puta, sa prethodnom pripremom, nakon ?ega je tekst pre?en ponovo od korice do korice za svega par sati. Ne se?am se da sam skoro pro?itao nešto iz savremene književnosti nekog doma?eg autora da je ovoliko pismeno napisano, i da je stil tanano izbrušen, kao da pisac ima objavljen ne jedan nego 101 roman. Zanimljivo je i da se ?itaocu obra?a iz drugog lica množine ili iz tre?eg lica jednine što, u mom slu?aju, drži distancu izme?u sadržaja i ?ita?a. Tako?e, iluzorna, alegori?na predstava romana je na momente iskazana kroz Lavkraftovsku ili Montagjuovu vrebaju?u napetost, da su mi neki delovi romana poprili?no bili uznemiruju?i, iako nikakve eksplicitnosti nema u njima. Mnogougaono je shvatanje ovog romana. Utopijsko-distopijski je moj najja?i utisak. Na po?etku sam mislio da je sastavljen iz mnoštva nezavisnih pri?a koje se bave odre?enim, stvarnim, likovima iz bliske prošlosti, no kako sam dalje odmicao sa ?itanjem, shvatio sam da su sve one povezane me?usobno preko jedne li?nosti (koja se može posmatrati kao neko ezoteri?no više bi?e) - doktora Stojimirovi?a, na?elnika Doktorove kule, kraj koje svakodnevno prolazim na putu ka Insitutu gde radim. Sve vreme ?itanja pokušavam da doku?im šta je Luzitanija, osim što je to ime broda koji je potopljen i što je metafora za duševnu bolnicu koja je okosnica i baza pripovedanja. Pacijenti tj. stanovnici Luzitanije, mahom intelektualci, iako proglašeni ludima, zapravo su poslednji ogranak društva koje se osipa i raspada pod razli?itim uticajima. Onda se name?e pitanje - jesu li ti ljudi zaista ludi, ili su ovi ostali, van Luzitanije ti koji su ludi, ustvari? Negde pred kraj romana, Atanackovi? mi daje odgovor na to: "Uostalom, upotreba ludaka kao potrošnih skupova organa, kroz koje se pušta struja i u ?ije se vene ubrizgavaju otrovi, koji se prepuštaju najstrašnijim utamni?enjima i mu?enjima, ne bi li bile izra?unate krajnje ta?ke njihove izdržljivosti, oduvek su deo nau?nih praksi kojima se, u ime napredka, vekovima polaže pravo na njihove duše i tela.(....) Luzitanija je raskrš?e otpadnika, izdajnika, revolucionara, pobunjenika, svih onih što su se misle?i svojom glavom našli bez svoje strane u sukobu. (....) Tradicionalno se na ovim prostorima ludilom pravdaju brojni postupci koji s ludilom nemaju srodnosti. Naravno, uvek ?e se na?i neko ko ?e ludilo i glupost površno izjedna?avati, ali to je tek jedna tendenciozna neistina. Jer, dok se ludilo vekovima hapsi i tamni?i, glupost se uvek raskošno slavi."

Puella Sole says

E ovo je knjiga koja mi je trebala ove godine. Objedinjuje ono što je zasnovano na stvarnosnom i nevjerovatnu, da ne kažem luda?ku, koli?inu vrlo pažljivo osmišljene izrazito ?udnovate fikcije. Istina, zna pri?a vrlo lako da pobjegne, da izmakne osje?aju potpunog shvatanja, ali sam na?in pisanja je takav da vas ne pušta i to gubljenje prestane biti tako važno. Vjerujem da je svaki iole pažljiv ?italac mogao u dobroj mjeri uživati u ovim lavirintima, tunelima i spiralama u kojima se prepli?u mit, istorija, stvarnosno, ?udesno, ludilo, razum, ironija, kestenje, kutije i šta ve? ne. Ima u ovoj knjizi mnogo toga zbog ?ega se uživa ve? u prvom ?itanju, ali ima i sasvim dovoljno toga da se jedva ?eka i ono naredno.

Aleksandar Šegrt says

davno nisam pročitao sveobuhvatniji roman domaće proizvodnje, novijeg datuma.

Sebastian says

Plašio sam se da ću morati ovde da napišem neku „ograđivačku“ rečenicu tipa „za srpske uslove, ovo je sasvim pristojno“, te sam Atanackoviću iz dubine duše zahvalan što to ne moram da činim. Ovo je sasvim pristojno, čak i veoma dobro, i mimo tih vrazjih „srpskih uslova“.

Ne samo to, na momente je priča potpuno brilijantna, kao što je npr. minijatura o majoru Gavriloviću pri samom početku, i da je roman tako tekao do kraja, ovo bi bila ista petica. Međutim, Atanacković tu i tamo teži da upadne u „dragi profesore“ pr[i/o]povedački režim koji, iako je donekle u skladu sa spisateljskim duhom vremena koje obrađuje, na mahove ipak razbija kako suspenziju neverice, tako i gladak tok čitanja. Uz to, divlja ljubavna afera autora sa, često sasvim nepotrebnim, zarezima, koja kulminira negde oko poglavlja četvrtog, ili možda petog, dovela je do toga da knjigu, na duže vreme, odložim, a potom i, što bi bilo žalosno, zamalo nikada ne završim – no srećom, ubrzo nakon toga situacija se popravila i jugendstilski razgranata priča dalje je tekla tokom mnogo ugodnijim za oko i neodoljivo intrigantnim za um, ni u jednom trenutku ne ukazujući jasno gde čemo i kako završiti, pa opet uspevajući da se vešto raspetlja i ostavi me zadovolj(e)nim što sam protivno uobičajenoj praksi ipak dao šansu domaćem autoru.

Bezimena književna zadruga says

Čitanje ovakve knjige je sve samo ne lako i jednostavno, sve samo ne opuštajuće i većernje zabavno. Ne dozvoljava preskakanje ni redka, ako hoćete da ste u igri, i ako nećete da ste van zahtevnih i teških detalja. Pisanje je kitnjasto sa merom koja je nedostajala Gatalici kad je pisao o tom ratu, pisanje je divlje i razuzdano u meri koju nemaju pravi pisci oivičeni različitim pravilima i razrađenim zanatskim šemama, pisanje je sjajno. A čitanje tekstova o ovoj knjizi nije vredno ni sekunda vremena, jer tekst koji će je opisati kako valja, nećete naći, pogotovo ne ovde, ali ni u klasičnom obrazloženju žirija koji je doneo jednu od najhrabrijih odluka kad ju je pre neki dan ovenčao velikom nagradom.

<https://bezimenaknjizevnazadruga.word...>

Tijana says

Izgleda da se i to desilo: konačno su od muke pošli da pišu knjige i oni koji, kad otvore novog dobitnika ove ili one nagrade, bez lažne skromnosti kažu sebi "Bokte, pa i ja bih ovo mogao bolje".

Ok, možda nije bilo baš tako, ne mogu da garantujem. Ali to i nije toliko važno.

Bitno je da sam posle podosta godina konačno pročitao domaći mejnstrim roman koji je napisan kako treba,

da ne mora da se trebi svaka druga re?enica. Roman koji i kad se bavi "aktuelnim" temama to radi neprimetno i uzgred i jer se uklapaju u celinu a ne da bi bio aktuelan. Roman koji zaista ima neku atmosferu ?arolije. I iako je radnja sklopljena pažljivo, ipak se umesto konstrukcije zaplet-rasplet meni ovo u rukama pretvorilo u niz kutijica koje redom otvaram, a u svakoj po jedna si?ušna, nadrealna, ?arobno slikovita, zaokružena pri?a. Pojedini motivi se u njima ponavljaju i ukazuju na krovnu celinu kojoj pripadaju (eto, na primer, baš motiv kutije) ali priznajem da mi u nekom trenutku to lovljenje celine i njenog smisla više nije bilo važno koliko samo uživanje u tekstu i u fantazmagori?nim slikama koje nudi. To ?isto ?ulno ?itala?ko uživanje jeste nešto što se parama ne može platiti i zbog njega mogu da presko?im bilo koju manu koju ?u primetiti u idu?em ?itanju.

Fantazmagorija je možda ovde i klju?na re?: iako se Atanackovi? po svemu razlikuje od Peki?a, ipak je njegov pristup istorijskom materijalu, istovremeno pedantan i do krajnosti slobodan, možda ponajsrodniji Peki?evoj fantazmagoriji Zlatno runo, samo u mnogo svedenijem obimu i sa sasvim druga?ijih ideoloških pozicija. I zapravo, ne znam, mene je Atanackovi? najviše podsetio na one naše autore koji su krajem sedamdesetih i po?etkom osamdesetih otkrili magi?ni realizam i Borhesa i onda eksperimentisali i trudili se da stvore tako neke eruditne i fantasti?ne svetove iz kojih bi proterali i poslednje trunke davnopo?ivšeg socrealizma, a onda su došle devedesete i pukle ih u glavu. Volela bih i nadam se da je ovo po?etak jednog novog književnog talasa, a ne poslednji odjek tog starog.

Nora Barnacle says

Da je *Luzitanija* iznena?enje – jeste. Nadasve prijatno i pre svega idejno. Atanackovi? u tom smislu zaslu?uje sve pohvale: za erudiciju, za suptilno skrivanje alegorija, za fantazmagori?nost, za razbijanje narativa i ponovo prikupljanje u okvir, za sve divne simbolike, za imaginaciju i slobodu koju, makar naizgled, ostavlja ?itaocu.

Krupna zamerka je, pak, stil (ili jezik – šta je ve? u ?ijoj službi). Ako zažmurim na jedno oko, pa ono manijakalno seckanje i bremenitost re?enica shvatim kao željeni efekat ili svojevrсно oru?e za naglašavanje nekakve izmrcvarenosti, opet mi ostaje problem teškog probijanja kroz džombavi tekst. Neka, za sad, to ostane problem mog razmaženog ?itala?kog senzibiliteta, na istoj gomili sa nadom da je Atanackovi? valjan pisac koji ?e se još napisati dobrih knjiga.

Ruku na srce, ne bih da sam mu u koži i ne znam koja mu je pozicija gora: da li ona neizvesnost da ?e *Luzitanija* uopšte i do?i do ?italaca koji su odavno (s pravom) narogušeni na doma?e (nagra?ivano) stvaralaštvo, ili da li ?e slede?i put uspeti da odgovori na o?ekivanja tih istih koje je, kako ispada, prili?no razrogušio. Za veru da ho?e, za citiranje Ovidija i dionizijsku mahnitost razvreženu preko cele knjige, ja ?u mu oprostiti što me je frustrirao na pin?onovski na?in i da?u mu peticu. Neka to, pride, bude i moj mali doprinos (pijanoj) ideji Besne kobile da ?e prodati **deset hiljada** primeraka na srpskom jeziku.

Šta je pomutilo svest prošlogodišnjem NIN-ovom žiriju ne znam, al' neka je i neka im je na zdravlje. Šteta je samo što su, kako izgleda, to sve ve? potrošili, pa se ove godine presudilo tako kako jeste. Ta?nije, kako mi se ?ini da jeste, jer nije vaspitano suditi o ne?ijem spisateljskom talentu na osnovu toga što on unaokolo kme?i da mu pripada neka nagrada, što paljenje knjiga smatra duhovitim protestom ili što fura fazon za koji bi neko mogao pomisliti da je džiberski. Možda zna da piše, pa sve to ne bude važno. Al' ne bih da sam mu u koži.

Pavle says

Luzitanija Dejana Atanackovića je po mnogo čemu jedan sasvim običan debitantski roman koji, eto, igrom slučaja u sebi sadrži ludake sa životinjskim maskama, čovekolike zečeve, mikrorepublike, bezvremene kritike i taksidermijske dijarama. Ništa od toga nije, hm, *suštinski* važno – sve je to samo ukras na zidovima, znak pored puta, zvezda na vrhu jelke. Ono što je Luzitanija zapravo, ili makar ono što se meni čini da jeste, a što je i toliko drugih prvih romana, to je roman o pisanju i romanu o romanu.

Bio sam jakojakojako skeptičan pre nego što sam uzeo Luzitaniju u ruke, kao i uostalom svaka osoba koja se nije toliko naštalala domaće književnosti što joj daje apsolutno i neoborivo pravo da zdušno pljuje po toj istoj književnosti (samo čekam da onaj mučenik što uporno zapinje za NIN-a ga ove godine i osvoji; biće fešta - APDEJT: eto mu NINa, da ga na leba maže). Nisu mnogo pomogli ni usklici iznenadjenja Luzitanijom na gudridsu, peticije da se Atanacković proglasi u „spasitelja“ (i zameni onu tužnu samoproklamovanu figuru kvazipankera) srpske književnosti i celokupna euforija koja me je podsetila na neki period u kojem srećom nikada nisam živio.

Ali, pa, na kraju jesam završio iznenađen.

Atanacković ima jedan vrcav pripovedački glas kome dodati opis „eruditan“ i nije toliko fuj. Rečit, inteligentan, duhovit i tek ponekad nenasnosno uobražen, Atanacković drži pažnju i od tri različita slova A dolazi do jednog slova B na potpuno zadovoljavajuć način, iako je taj način malo operisan od bilo kakve emocije (ne tražim uvredljivu sentimentalnost; samo da mi nešto ostane). Neko je spomenuo da čovek ima strasnu aferu za zarezom, ali i to nekako postane simpatično duž toka romana, kada se jednom naštalac navikne na periodični epi-napad najdosadnije sorte. Suluda simboličnost istorijske kvaziistorije Luzitanije i više nego ume da obori sa nogu. Ne mogu da kažem da ću je pamtiti za vek vjekova, ali ovo svakako jeste jedan objektivno dobar, gotovo pa odličan roman

Jedino što me malo brine jeste što stvarno ne znam može li Atanacković pogoditi metu i drugi put. Luzitanija mi se čini kao klasičan produkt godina i godina i godina razmišljanja, piskaranja, životarenja. Svi prvi romani su takvi na neki način. I gotovo bez izuzetka imaju duboki eho – i drugi i treći roman po tome mogu biti samo odjek prvog. A ja iz nekog razloga nisam toliko siguran da bih voleo da pročitam još jednu Luzitaniju. Fino joj je da bude jedina.

4+

Quiver says

Luzitanija, Luzitanija, pravo je to ludilo i manija.

„Luzitanija je možda najmanja država na svetu, ali on se zasniva na najdubljem i najneravnopravnijem sukobu, sukobu progresa i ludila. Stoga najviše nade polaže upravo u svoju ranjivost, a čoveku je ranjivost odvratna, poput služi pruža i gipkost ribe, kao žumance što klizi izmeću oštih zupčanika. Ona je, naime, poput onih riba što žive u ajkulinim ustima. Te su ribe svakako lude, ja se bar u to razumem jer sam i sam lud, mada je meni nepoznata njihova dijagnoza. Uostalom, za dijagnozu su uvek zadužene ajkule, jer one, u krajnjoj liniji, za postojanjem ludila imaju i najveću potrebu. Da ludila nema, ajkula bi ga izmislila, jer ima li šta

reprezentativnije za jedno društvo od toga da se nešto sasvim nemoćno naizgled bezbedno šepuri u ?eljustima nemani?“

Radnja se proteže okvirno između 1880 i 1920, u doba velikih naučnih prodora ali i doba fantazija i misterija. Atanackovićev stil pisanja sliči Saramagovom—likova je pregrešt, rečenice traju i po pola stranice a paususi i po devet—ali s druge strane, ovde se radi o preciznom pisanju, bogatom datumima, imenima, konkretnim detaljima koji umeju da guše svojom gustinom. Roman podseća pomalo na Borhesove najranije priče prepune detalja koji eventulano vode u mutne oblake koji plutaju mećjavom i snom. Tu je i eho ludnice Edgar Alan Poa, malih domorodačkih glava Avgusta Monterosa, kao i naučno-istraživačke preciznosti Lepolda Lugonesa.

Svedeni na okvire tućeg straha, preostaje nam samo da se zagledamo jedni drugima u lice i svakome budemo ogledalo, kao sto smo već ogledalo svakome ko je s nama ikada imao posla.

Atanacković briljira kada se oslobodi činjenica i dopusti sebi izlete u maštu više lirsko-filozofskog karaktera. Volela bih da je to sebi više dopustio. Možda u nekom budućem delu?

Bogdan Panajotovski says

Uvek sam se nervirao (a možda je i to do mojih interesovanja i ubećenja) što sam sve do tada znao o Prvom srpskom ustanku, a nešto najmanje o Prvom svetskom ratu, koji je uvek bio predstavlján pod velom velikog patriotizma... E tog patriotizma u Luzitaniji nema, kao što nema ni podela. Zavodljiva i odana mistici je ta Luzitanija. Izvandredno napisana, stilom koji najviše podseća na Saramaga, sa tim što, po mom mišljenju, ne odlazi u uzaludne i ponekad usiljeno duhovite digresije. Skoro sam gledao i seriju Stranger things i ne mogu se uzdržati, a da ne kažem- Luzitanija je sadržinski mnogo bogatija od novog hita Netflixá. Drago mi je što je Dejan ovo napisao, iskreno se radujem, jer kod nas nisam uspeo da naćem tako kvalitetno, žanrovsko delo. Najviše me je dojmilo shvatanje države, odlićno demagoški objašnjeno i filozofski utabano. Alisa u zemlji ćuda pred Prvi svetski rat, upada u neki trip svojstven Dejvidu Linću. Ne mogu da doćekam sledeći roman, i mislim da Luzitanija zaslućuje veliku pažnju.

Bojan Vujic says

"Tradicionalno se na ovim prostorima ludilom pravdaju brojni postupci koji s ludilom nemaju srodnosti. Naravno, uvek će se naći neko ko će ludilo i glupost površno izjednaćavati, ali to je tek jedna tendenciozna neistina. Jer dok se ludilo vekovima hapsi i tamnići, glupost se oduvek raskošno slavi. Uostalom, neuporediva je glupost sićušnog pojedinca pred monumentalnom glupoću i najmanje države. Daleki su glupi horizonti i romantićno nedostićni."
